

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 331.

84de Møde.

Mandagen den 27de Mai.

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Man maa ikke glemme, at den Regel, som saaledes engang er givet fast for Alle, virkelig meget ofte bliver den allerstørste Uretfærdighed, og at det, man kalder Vilkaarlighed, jævnligt bliver Retfærdighed, saaledes som Tilfældet er med Naadesacten hos Majestaten, der maa betragtes som den højeste Grad af Retfærdighed, idet den tillige i sin Udøvelse bliver den højeste Grad af Vilkaarlighed. Saaledes faae vi ogsaa at gjøre her. Vi komme til at see at finde Retfærdigheden i Vilkaarligheden og ikke Uretfærdigheden i Reglen. Men det ville vi komme til i det Næste vi overlade Bedømmelsen til en Mængde forskellige Læger, som have høist forskellige Systemer og høist forskellige Anskuelser, og som dog ville blive nødte til at følge den Bedømmelse, den Læge har givet, der har været ved Lazarethet, og har kændt den Syge i hans Tilstand. Hermed kunne vi ikke berolige os; dertil ere Lægernes Systemer for mangfoldige og deres Indsigt for menneskelig.

Den ærede Rigsdagsmand har sagt, at vi med Hensyn til Vansø af Sygdom accurat vilde være i samme Stilling, som med Hensyn til Vansø af anden Legemsbrøst, opstaaet ved Kugler eller Saar, eller paa anden Maade i Krigen, hvor Følgen af den Bestadigelse, Bedkommende have lidt, ligger for Alles Dine. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at en Invalidelov, som bliver voteret her, saaledes som denne og som omfatter de Krigsvansørelse alene, den vil, om ikke directe, saa dog indirecte ogsaa komme til Anvendelse paa de Mænd i Krigstjenesten, som have faaet lignende Dvæstninger eller lignende Bestadigelser under Tjenestens Udørelse. Det vilde være en

forunderlig Ting, om man ved en anden Begivenhed, hvor en Mand, der var ligesaa uskyldig, og tvunget til at yde sin Tjeneste, som den, der var saaret i selve Slaget, mistede begge sine Been, af den Grund lod ham blive uforsørgtet, medens man forsørgede den, som fik en lignende Skade, fordi det fandt Sted under de Omstændigheder, man kalder Krig. Jeg vil meget gjerne tilstaae, at Lovens Ord aldeles ikke tilsigter det; men Vansørelsen vilde gjøre, og det vilde være høist uretfærdigt, dersom man ikke gjorde det. Derfor maa man søge at faae en Begrænsning for den Krigsvansørelseslov, som ogsaa kan gjælde for de Personer, som under andre Tjenesteforhold og tvungne til at gjøre Tjeneste blive læderede paa en saadan Maade.

Den ærede Rigsdagsmand har meent, at jeg ikke havde Ret i at antage, at den Mand, som havde mistet 2 Lemmer, ikke ubetinget burde regnes til første Klasse. Det er ubehageligt at skulle komme til Forhandlinger af denne Art, men det er dog nødvendigt, naar denne Sag skal forhandles i et offentligt Thing og ikke kan afgjøres ved reglementariske Bestemmelser, som maaskee kunde være det Dnskeligste. Men, siger jeg, ere vi først komne ind derpaa, maae vi heller ikke vige tilbage for de Betragtninger, som stille sig frem for os; og jeg maa da spørge de ærede Herrer i Thinget, om ikke flere af Dem have kændt en Krigsvansørelse fra en tidligere Tid af vor Krigsvansørelse, som, skøndt han havde mistet begge Benene, fremmedes til et Embede, hvor han havde, troer jeg, 3000 Rbd. i Indtægt (Sol). Ligger da ikke heri et klart Beviis for, at denne Mand ikke var gjort saaledes vansørelse, at han jo kunde finde sit Livs Ophold paa en høist anstændig Maade; og jeg vil nu spørge, om det vilde have været rigtigt, at denne Mand havde, som Udvalgets Forslag gaar ud paa, været henregnet for sin Livstid til den